

Hollywoodi lidércnyomás

Kritika a Hollywood című sorozatról

Nem kérdés, a „karantén” időszak átírta a fogyasztási szokásokat. A Netflix pedig győztesen került ki a konkurenciaharcból. A streaming-szolgáltató rekordokat dönt a tőzsdén: hogy mást ne mondjak, minden további nélkül maga mögé utasította az elmúlt hónapban a patinás hírnevű Disneyt. Mondhatni, egy álomszerű sikertörténet látszik a szemünk előtt kibomlani.

A hollywoodi filmipart fenyegető Netflix nagyban operál saját gyártású produkciókkal. Már csak ezért is bájos, hogy egyik legfrissebb sorozata a *Hollywood* címet viseli. Főleg, hogy a Netflix új sorozata egész nyugodtan felfogható az eddig regnáló amerikai filmipar elleni támadásként is. Ez önmagában még nem is lenne baj.

Az viszont már igen, hogy a Netflix új sorozata a giccs ormanak megmászására kényszeríti a nézőt. Mi több, ehhez nem sajnál bevetni szinte minden eszközt. Az, hogy a Ryan Murphy és Ian Brennan által jegyzett sorozat szimbolikusan egy olyan benzinkúttal köti össze az egykori Álomgyárat, mely fedőcéggként igazából férfiprostituáltakat futtat, még önmagában nem is volna rossz ötlet.

Számos hollywoodi film is foglalkozik azzal, hogy a szórakoztatóipar mennyiben prostituál. A *Csillag születik* első verziói ilyenek, de ilyen az *Alkony sugárút*, a *Mi történt Baby Jane-nel?*, illetve ide sorolható akár a Lynch-féle *Útvesztőben*, vagy akár a Cohen fivérektől az *Ave Cézár! Sőt*, a *Trópusi vihar* is elemzi ezt a helyzetet. Ott el is hangzik: „Hébe-hóba mindenki homár. Ilyen Hollywood.”

A sorozat is nagy vonalakban ilyennek mutatja be a szereplőket. Persze ez csak az egyik vetület. A másik fontos kiemelni, hogy bár nem tudjuk pontosan behatárolni, mikor is játszódik a történet, a negyvenes vagy ötvenes

években, a faji és a nemi megkülönböztetés nyomasztó érzése is mozgatórugója a karaktereknek.

Ezzel némileg persze a mának is üzenhetne a Netflix. Mintha arra hívnák fel a sorozat készítői a figyelmet, hogy már Eleanor Roosevelttel ideje alatt gyökeresen megváltoztak volna a dolgok. De ez mégsem történt meg azóta sem. Utalhatnak ezzel a nők esetleges kiszolgáltatott helyzetére a filmiparban. Lásd Weinstein-eset. Illetve arra, hogy az afroamerikai vagy ázsiai származású amerikai művészeket a hollywoodi filmgyártásban még mindig kevésbé becsülik meg.

Ez így akár érthető is lehetne. Ám az, hogy miért úgy nyúltak a témához, ahogy, szinte teljesen érthetetlen. Ugyanis ezáltal a mondanivaló inkább a visszájára sült el. Az, hogy elferdítve lopnak be egykor létező hollywoodi színészeket és producereket (mint szereplőket) a képbe, nem lenne ördögtől való dolog. De ahogyan a készítők őket ábrázolják, már eleve negálja az eredetinek gondolt törekvéseket.

Mert hiába bukkan fel George Cukor, Rock Hudson, Vivien Leigh vagy Noël Coward neve és valaki más

által eljátszott alakja a történetben, nem sokat segít annak elhitéseben, hogy egy fekete, ráadásul meleg forgatókönyvíró történetéből egy ázsiai gyökereit lassan felvállaló rendező és egy afroamerikai színész egy addig zsidósága miatt is mellőzött, ideiglenesen vezető szerepbe került stúdió-tulajdonos gyámkodása alatt egy mának szóló, úttö-rően polkorrekt filmet hoz össze.

A szintén erőltetettnek ható mellékszálakra is kitérhetnék, de azok is olyan fájdalmasak, mintha a térdembe hajtának egy dugóhúzó. A drámaiság elmarad, a humor kiiktatódik, a történeti szálak is csak azért hathatnak konzekvensnek néha, mert nem teljesen a realitásban vagyunk. Az olyan jelenetek is zavaróan hatottak rám, mint egy rákbetegség bejelentése, ami a tragikum kibomlása helyett megmarad egy minden reakció nélküli elkalandozás szintjén.

Ezek alapján nem is várhatunk el árnyalt színészi teljesítményeket. Jim Parsons mimikáját csak a smink miatt értelmezhetjük egy pillanatra másnak, mint amit tőle az *Agymenők* mint békaarcúságot ismerünk. No meg persze az is új, hogy most Henry Willson szerepében meleget játszik a színész. Dylan McDermott már villant fel színeket Ernie West-alakításában, de persze korántsem kívánja meg a szerep azt, hogy a színész bevethesse minden tehetségét. Őszin-

tén szólva, a Dick Samuelst megformáló Joe Mantello emelendő még ki. Ő az, aki kellő műgonddal tudta megragadni figurájának mélységeit. A többiek igazság szerint megmaradtak a felületes ábrázolás szintjén.

De mint említettem, ez nem feltétlenül a színészek hibája. A szerepek is eleve blődnek lehettek megírva. Mint ahogy a történet sem jó az égvilágon semmire. Arra biztos nem, hogy az afroamerikaiak, az ázsiaiak, a nők és a melegek elégtételt vehessenek a hollywoodi filmipar minden őket ért hátrányos megkülönböztetéséért. A mérhetetlenül giccses történet Hollywood szimbólumaként sem működik igazán. Ez sem lehet felmentés. Summa summarum, kár volt szárítani a szemem a *Hollywood* megnézésével. Persze nem zárom ki, hogy akad olyan, aki sírni fog, mert van, akire úgy hat a giccs.

BERETVÁS GÁBOR